

در سال گذشته میلادی، ۲۱ درصد کل بازرسی های آژانس در سطح جهانی و بیش از ۹۰ درصد از بازرسی ها در ۶۲ کشور عضو آژانس، مختص به ایران بود

پروتکل الحاقی، محدودیت انحصاری ایران

فرهیختگان روز گذشته مجلس شورای اسلامی درحالی دوفوریت طرح «اقدام راهبردی برای لغو تحریم ها و صیانت از منافع ملت ایران» را به تصویب رساند و دولت را مکلف به توقف اجرای پروتکل الحاقی کرده است که تا ۱۸ سپتامبر (۲۹ شهریور ۱۵۳۹۹) کشور پروتکل الحاقی را تصویب، ۱۵۰ کشور آن را امضا و ۱۳۶ کشور نیز آن را به اجرا گذاشته اند. به عبارت دیگر، مجلس شورای اسلامی در شرایطی که نسبت به ۵ سال پیش، کشورهای بیشتری حاضر به اجرای این پروتکل شده اند، خواهان کنار گذاشتن آن شده است. براساس آمارها، در سال ۱۴۷،۲۰۱۵ کشور این پروتکل را تصویب و ۱۴۶ کشور آن را امضا کرده و ۱۲۵ کشور آن را به اجرا گذاشته بودند. با وجود این، روز سه شنبه مجلس با ۳۳۲ رای موافق کلیات طرحی را تصویب کرد که علاوه بر توقف اجرای پروتکل الحاقی، دولت را موظف به احیای غنی سازی ۲۰ درصد و ساخت راکتور آب سنگین و کارخانه اورانیوم فلزی می کند. مجلس این طرح را در واکنش به ترور شهید محسن فخری زاده دانشمند هسته ای و معاون وزیر دفاع تصویب کرده است. برای درک جزئی تصمیم مجلس به ویژه توقف اجرای پروتکل الحاقی، این گزارش را بخوانید.

پروتکل مهار

پروتکل الحاقی، ضمیمه معاهده منع گسترش سلاح های هسته ای یا همان (NPT) است که تا سال ۲۰۱۵، ۱۹۱ کشور آن را امضا کرده اند. این پروتکل در سال ۱۹۹۳ میلادی، با هدف تقویت و گسترش نظام پادمان های آژانس، توسط آژانس بین المللی انرژی اتمی تدوین و در سال ۱۹۹۷ میلادی به تصویب شورای حکام رسید. تا پیش از تدوین پروتکل الحاقی، آژانس براساس پادمان ها و نظارت های کلاسیک بر فعالیت های هسته ای نظارت داشت اما تصویب پروتکل الحاقی، اجازه قانونی را برای بازرسی های گسترده تر و سرزده از کشورهای عضو پیمان عدم اشاعه (NPT) فراهم کرد. براساس این پروتکل، آژانس در «بازرسی» های خود حق دارد به هر جایی که برای انجام وظایفش ضروری می داند، دسترسی پیدا کند. بازرسان آژانس برای این بازرسی ها تنها موظف هستند، ۲ ساعت زودتر به کشور مقصد اطلاع دهند و براساس مفاد پروتکل، آن کشور نیز متعهد است مقدمات اداری سفر بازرسان -از جمله صدور روایید و تمدید آن- و دسترسی به محل مورد نظر را فراهم کند. بازرسان آژانس می توانند علاوه بر نمونه برداری از مناطق مورد بازرسی، تجهیزات مانیتورینگ (نظارت) برای کشف فعالیت های

احتمالی خارج از چارچوب را نصب کنند. جدا از دسترسی های گسترده به آژانس، کشورها پس از پذیرش پروتکل الحاقی موظف هستند اطلاعات بیشتری را درخصوص فعالیت های هسته ای و هرگونه فعالیت مرتبط با آن از جمله اطلاعات تحقیق و توسعه برنامه هسته ای، تولید اورانیوم و تورنیوم و هرگونه واردات و صادرات مرتبط با برنامه هسته ای، به آژانس ارائه کنند.

چه کشورهایی پروتکل الحاقی را اجرامی کنند؟

۱۵۳ کشور پروتکل الحاقی را تصویب کرده اند و ۱۳۶ کشور نیز درحال اجرای مفاد پروتکل هستند. آیا تمام این ۱۳۶ کشور، برنامه هسته ای، غنی سازی یا سلاح هسته ای دارند؟ خیر. بین کشورهای جهان آمریکا، روسیه، کره شمالی، چین، پاکستان، انگلیس و کره شمالی دارای تسلیحات هسته ای هستند. علاوه بر این کشورها، رژیم صهیونیستی نیز دارای سلاح هسته ای است. این رژیم به همراه هند و پاکستان حتی حاضر به پیوستن به رژیم منع اشاعه و گسترش سلاح هسته ای (NPT) نیز نشده است. برای کشورهایی که دارای سلاح هسته ای هستند، پروتکل الحاقی و بازرسی سرزده، هیچ معنایی ندارد چرا که تمام بازرسی ها با

هدف ممانعت از دستیابی کشورهای دارای فناوری هسته ای به سلاح هسته ای صورت می گیرد. دسته دوم کشورهای دارای توان غنی سازی هسته ای هستند که تقریبا تمامی آنها دارای برنامه تسلیحات هسته ای نیز هستند. بین کشورهایی که توانایی غنی سازی دارند و رسماً به سمت تسلیحات نرفته اند، آرژانتین، برزیل و ژاپن دارای توان غنی سازی هستند. ژاپن قرارداد دوجانبه به شدت سختگیرانه ای با آمریکا دارد ولی با وجود پذیرش پروتکل الحاقی و فشارها، اجازه خروج موادی را که برای ساخت چند هزار بمب اتم کفایت می کند، نداده است. آرژانتین و برزیل دارند و اگر بخواهند ذخایر را هر کاری بکنند باید با آنها هماهنگ کنند. اما دو کشور آرژانتین و برزیل که برنامه هسته ای شان همچون ایران است، حاضر به پذیرش پروتکل الحاقی نشده اند.

دسته سوم اما کشورهای کوچک یا فقیری هستند که اساساً فاقد انرژی هسته ای هستند. این کشورها به پروتکل الحاقی پیوستند تا از این طریق بتوانند از آمریکا کمک و تسهیلات دریافت کنند. کشورهایی همچون افغانستان، بروندی، چاد و... و پول و دانش دستیابی به انرژی هسته ای را نداشتند و بر همین اساس درازای دریافت کمک های مالی به پروتکل الحاقی پیوستند.

ترکیه در سال های اخیر توجه خاصی به کاهش وابستگی به منابع انرژی خارجی داشته است. قرارداد ساخت اولین نیروگاه اتمی ترکیه توسط شرکت روس اتم در منطقه آک کویوبه به امضار رسید. به گزارش ایندپندنت، ارزش این قرارداد ۲۰ میلیارد دلار برآورد شده است. براساس این قرارداد، روسیه چهار رآکتور اتمی ۱۲۰۰ مگاواتی در ترکیه احداث خواهد کرد. براساس پیش بینی ها، برق تولیدی از اولین فاز نیروگاه اتمی آک کویوب در سال ۲۰۲۳ وارد مدار خواهد شد. براساس برنامه بلندمدت آنکارا، ترکیه در سال ۲۰۳۰ برای تامین بخشی از نیازهای الکتریسته خود که رقمی در حدود ۱۰۰ گیگاوات خواهد بود، ۱۲ رآکتور اتمی خواهد ساخت. آنکارا در نظر دارد نیروگاه دوم اتمی خود را در منطقه سینوپ احداث کند. ترکیه و ژاپن در سال ۲۰۱۳ قراردادی برای احداث دومین نیروگاه اتمی ترکیه به امضا رساندند که نهایتاً در ماه های گذشته آن قرارداد لغو شد. ترکیه پروتکل الحاقی را پذیرفته اما توان غنی سازی و اورانیوم لازم برای این کار را ندارد.

رژیم صهیونیستی مرموزترین برنامه هسته ای در غرب آسیا و حتی جهان، برنامه تسلیحات هسته ای رژیم صهیونیستی است. درحالی که تقریباً همه معتقدند که رژیم صهیونیستی صاحب یک زرادخانه هسته ای قابل توجه است اما هیچ کس واقعاً نمی داند این زرادخانه چقدر بزرگ است. سال ۲۰۰۸ جیمی کارتر، رئیس جمهور اسبق آمریکا برآورد کرد که رژیم صهیونیستی احتمالاً حداقل ۱۵۰ کلاهک هسته ای قابل استفاده در اختیار دارد. ۶ سال بعد کارتر این رقم را به عدد ۳۰۰ رساند. این محاسبه جیمی کارتر به این معنی است که رژیم صهیونیستی از سال ۲۰۰۸ تا ۲۰۱۴ زرادخانه ای سلاح های هسته ای خود را دو برابر کرده است. «آدم راز» خبرنگار هآرتس براساس اسنادی که از یک منبع سری در یک نشست آکادمیک دریافت کرده می گوید تل آویو کار روی رآکتور هسته ای دیمونا را در سال ۱۹۵۸ بدون مطلع کردن دولت یا پارلمان وقت آغاز کرده است و به وزارت امور خارجه آمریکا تاسیسات را به عنوان یک «کارخانه ریسنگی» و یک «تاسیسات تحقیقات متالورژی» معرفی کرد! در سال ۱۹۹۵ امضا کنندگان معاهده ای موسوم به معاهده عدم اشاعه هسته ای یا «ان پی تی» رسماً خواستار تشکیل یک منطقه خاورمیانه عاری از سلاح های هسته ای و دیگر سلاح های کشتار جمعی مرتبط با آن از سوی طرف های منطقه ای شدند. سازمان ملل تلاش کرد رژیم صهیونیستی را متقاعد کند که امضای معاهده «ان پی تی» و اجازه دادن به ورود بازرسان آژانس بین المللی انرژی اتمی به تاسیساتش بهترین راه برای عملی کردن این هدف است. با این حال تل آویو از اجابت این درخواست ها سر باز زد و اجازه چنین کاری را نداد.

عربستان در بین کشورهای منطقه، سعودی ها سر پرسودایی برای دستیابی به بمب اتم داشته و دارند. آنها دانش و جسارت حرکت به سمت بمب اتم را نداشتند و به همین خاطر به عنوان سرمایه گذار در پروژه هسته ای عراق وارد شدند و ۲۶۰ میلیون دلار هزینه ساخت نیروگاه اوسیراک را پرداخت کردند. پس از بمباران تاسیسات اتمی عراق، سرویس های امنیتی و اطلاعاتی سعودی به سراغ کشورهای دارای سلاح هسته ای یا کشورهایی که برمی داشتند، رفتند تا به فناوری سلاح هسته ای دست پیدا کنند. اما بازم موفق به دستیابی به سلاح هسته ای نشدند تا سخت ترین مسیر را دنبال آرزوهای دیرپیشان دست پیدا کنند. در سال های اخیر ریاض سرمایه گذاری هنگفتی در بخش انرژی هسته ای انجام داد. روابط خوب ریاض و واشنگتن در دوره ترامپ باعث شد تا کاخ سفید تلاش خود را برای فروش تکنولوژی مورد نیاز برای ساخت نیروگاه اتمی عربستان به کار گیرد. به رغم مخالفت ها در آمریکا، کاخ سفید شرکت های هسته ای آمریکا را برای حضور فعال در پروژه های نیروگاهی در کشورهای منطقه، به ویژه عربستان ترغیب کرد. تنها در دولت دونالد ترامپ، آمریکایی ها مجوز مخفی برای اجازه فروش فناوری هسته ای به عربستان صادر کرده اند. مرداد ۹۹ دو روزنامه آمریکایی نیویورک تایمز و وال استریت ژورنال در گزارش های جداگانه افشا کردند که عربستان سعودی قصد دارد با کمک چین برنامه هسته ای غیرنظامی خود را گسترش دهد و تاسیساتی برای تولید کیک زرد اورانیوم تأسیس کند. با وجود فقدان رآکتور فعال تحقیقاتی در عربستان، تولید کیک زرد می توانست در کنار اقدامات پنهانی سعودی ها در حوزه هسته ای و عدم اجازه ورود به بازرسان آژانس، نگرانی ها درخصوص یک برنامه پنهانی سلاح هسته ای در این کشور را تقویت کند. ریاض با وجود اینکه عضو ان پی تی است و توافقتنامه جامع پادمان دوجانبه درحال اجرا با آژانس دارد، ولی حاضر به پذیرش بازرسی های پادمانی آژانس نشده و با وجود درخواست های آژانس، اجازه بازرسی و عدم تمایل آژانس به این کار در کنار مدیریت این پروژه توسط جاه طلبی همچون محمد بن سلمان که سال ۲۰۱۸ گفته بود اگر ایران بمب هسته ای بسازد، عربستان سعودی نیز به دنبال ساخت سلاح هسته ای خواهد رفت، نگرانی ها درباره این برنامه را تقویت کرده است.

آگهی مزایده

دانشگاه آزاد اسلامی واحد ایزد در نظر دارد ساختمان جلوی خوابگاه خواهران (بانک ملی قدیم) را از طریق مزایده عمومی به متقاضیان واجد شرایط به صورت اجاره یک ساله واگذار نماید. لذا از کلیه متقاضیان و شرکت کنندگان دارای مجوز قانونی ویا پروانه کسب دعوت می شود جهت خرید اسناد مزایده در وقت اداری به نشانی زیر مراجعه نمایند.

خوزستان - ایزد - میدان دانشجو دانشگاه آزاد اسلامی واحد ایزد امور اداری واحد - شماره تلفن ۰۶۱۴۳۶۲۴۰ و ۰۶۱۴۳۶۲۲۰۴۰ و ۰۶۱۴۳۶۲۴۰۴۰

میزان سپرده شرکت در مزایده مبلغ ۳۰/۰۰۰/۰۰۰ ریال و به صورت ضمانت نامه بانکی و یا فیش واریز نقدی به حساب دانشگاه آزاد اسلامی واحد ایزد می باشد که باید با مراجعه به حوزه مالی دانشگاه و دریافت شناسه پرداخت اقدام لازم صورت گیرد. هزینه خرید اسناد مبلغ ۵۰۰,۰۰۰ ریال می باشد که می بایست در زمان خرید اسناد با مراجعه به حوزه مالی دانشگاه و دریافت شناسه پرداخت واریز مبلغ مذکور در وجه دانشگاه آزاد ایزد، برای خرید اسناد به امور اداری دانشگاه تحویل داده شود. **حداکثر زمان فروش اسناد:** هفت روز اداری پس از تاریخ درج آگهی. **حداکثر زمان عودت از اسناد:** سه روز پس از آخرین روز فروش اسناد. هزینه خرید اسناد مزایده به هیچ وجه مسترد نمی گردد. دانشگاه در رد یا قبول پیشنهادات و انتقادات قرارداد مختار است و کلیه پیشنهادات مبهم و مشروط مردود خواهد بود. شرکت در مزایده و دادن پیشنهاد به منزله قبول اختیارات و تکالیف دستگاه مزایده گذار است. **آدرس:** ایزد جاده نورآباد دانشگاه آزاد اسلامی واحد ایزد

فرهیختگان

سایت روزنامه

www.FARHEEKHTEGAN.ir

آگهی مزایده

دانشگاه آزاد اسلامی واحد انار در نظر دارد تعداد ۵۴ قطعه از شتر مرغ های گوشتی خود را از طریق مزایده به فروش برساند. لذا کلیه اشخاص می توانند جهت خرید اسناد مزایده به اداره تدارکات دانشگاه مراجعه نمایند.

۱- دانشگاه در رد یا قبول هر یک از پیشنهادات مختار است. ۲- هزینه آگهی روزنامه به عهده برنده مزایده می باشد. ۳- مدت زمان خرید اسناد مزایده و تحویل اسناد تکمیل شده به دبیرخانه دانشگاه ۱۰ روز از تاریخ درج آگهی در روزنامه می باشد.

تلفن هماهنگی جهت دریافت اطلاعات ۰۳۴۳۴۳۸۵۰۰۰

روابط عمومی دانشگاه آزاد اسلامی واحد انار

کشورهای منطقه که پروتکل الحاقی را امضا کرده اند			
کشور	تصویب هیات دولت (شمسی)	امضا (شمسی)	لازم الاجرا شدن (شمسی)
افغانستان	۱۱ اسفند ۸۳	۲۸ تیر ۸۴	۲۸ تیر ۸۴
جمهوری آذربایجان	۱۸ خرداد ۷۹	۱۵ تیر ۷۹	۹ آذر ۷۹
بحرین	۱۵ آذر ۸۸	۳۰ شهریور ۸۹	۲۹ تیر ۹۰
ایران	۳۰ آبان ۸۲	۲۷ آذر ۸۲	داوطلبانه
عراق	۳ مهر ۸۷	۱۸ مهر ۸۷	۱۹ مهر ۹۱
اردن	۲۷ اسفند ۷۶	۶ مرداد ۷۷	۶ مرداد ۷۷
کویت	۲۲ خرداد ۸۱	۲۹ خرداد ۸۱	۱۲ خرداد ۸۲
ترکیه	۱۸ خرداد ۷۹	۱۶ تیر ۷۹	۲۶ تیر ۸۰
امارات	۱۳ اسفند ۸۷	۱۹ فروردین ۸۸	۲۹ آذر ۸۹

کشورهای فاقد و دارای برنامه و بمب هسته ای که پروتکل را امضا نکرده اند	
عربستان سعودی	برنامه هسته ای دارد
رژیم صهیونیستی	بمب هسته ای دارد
پاکستان	بمب هسته ای دارد
قطر	-
عمان	-
یمن	-
لبنان	-
سوریه	-